

ogsaa Døbefanter, hellige Kar, Krucifikser, Emailler, Smykker fra Meringernes Tid og Karl den Stores Dage findes her. Baade Mænd og Kvinder bar Smykker den Gang, det fortæller disse uhyre Kamme, Naale, Ringe, Spænder osv. Rundt om alle disse Sager hænger Billederne af de Mænd og Kvinder, der bar dem og levede mellem dem, malede af Tidens Kunstnere fra Clonet til Greuze. Frants den første til Hest i fuld Rustning taget mod os ved Indgangen med lukket Visir, saa man ser ham ikke. Hans og hans Forgængeres Drabaters Rustninger staar opstillede langs Væggene i de forreste Sale. Her staar ogsaa deres Portchaizer og Slæder. En er i Skikkelse af et vildt Dyr.

Det Hele er en historisk Kunstsesundersøining i fransk Kunst og Kunstindustri. Det er forunderligt at sammenligne de ældre Smykker, Emailer og Guldmedarbejde med det, der for Tiden udstilles paa den anden Side Seinen. Fremgang er det ikke, Maskinerne er traadt til, og naar een for smykkede sig med et kunstværk, smykker Tusinder sig nu med Reproduktioner og Millioner med slætte Kopier i uædle Metaller, hvor Bjergkrystal og Glas erstatter de ædle Stene.

Ingen har holdt sig tilbage. Alle har sendt det bedste, de havde at vise, og Komiteen havde svært ved at træffe sit Valg. Iblant andet var det en stor Glæde her at træffe Gobelinerne efter Rafaels Kartoner i fuldt Lys. I Domkirken i Beauvais hang de i Mørke, saa at man næsten maatte gætte sig til dem. Maaske er det dog netop det Halvmørke, de hænger i der, det skyldes, at de er saa vel bevarede.

Ada Frederiksen.

For Pariserfarere.

Følgende Meddelelse er kommen fra det internationale Kvinderaad:

I Løbet af Sommeren 1900 vil det internationale Kvinderaad have et Bureau i de forenede Staters Pavillon i Rue des Nations paa Udstillingsterrænet. Kontoret er paa tredje Sal i Pavillonen (der er Elevator).

Hver Dag fra Kl. 11—12½ vil en Repræsentant for Kvinderaadet være tilstede for at give Oplysninger og uddele Litteratur angaaende Raadets Virksomhed til enhver, der er interesseret i den internationale Sag. Hver Tirsdag Kl. 4 vil Raadet lade afholde et Møde (conference), ved hvilket dets Formaal og Arbejdsmaade vil blive fremstillet af fremragende Talere af alle de Nationer, der er repræsenterede i Kvinderaadet. Enhver er velkommen ved disse Møder.

May Wright Sewall (U. S. A.), Præsident. Lady Aberdeen (Great Britain), Vice-Præsident. Theresa F. Wilson (Canada), Sekretær. Camille Vidart (Schweitz), Protokolfører. Helene Lange (Deutschland), Kasserer.

I Anledning af „En Landbokvindes“ Brev.

Efter Aftale med Frk. Bruun optager vi her et til hende rettet privat Brev for at give vor udenbys Korrespondent Lejlighed til at klare for sig og selv at rette den Misforstaaelse, der aabenbart er til Stede mellem hende og Frk. Hansen:

Kære Frøken Anne Bruun.

I „Kvinden og Samfundet“ af 12te Juni staar en Artikel „Breve fra udenbys Venner“, denne Artikel har det undret mig at De har optaget i Deres Blad. Jeg er ingen Ynder af en skarp Bladpolemik, i Særdeleshed naar det er Folk, som man sætter Pris paa og haaber paa at kunne arbejde sammen med; men naar et Blad, som Dansk Kvindesamfund selv udgiver i København, for hvilken Kreds De er Formand, absolut angriber min Person — rigtignok ved en unavngiven Person og heller ikke direkte adresseret til mig, uden paa en fin Maade — saa vil jeg nu, da De ikke har paataalt det, tillade mig at bede Dem om at udtale Deres Mening i denne Sag.

Som jeg forstaar at læse og udlægge Meningen af hvad jeg læser, saa faar jeg følgende ud af Artiklen, som de vigtigste Punkter den ærede Landbokvinde har ønsket at faa frem, idet hun skriver: „Der er dem som mener, at det kunde være morsommere ved Møderne at se nogle nye Ansigter, men som vor Rigsdagsmand siger, vi skal ikke lade Hørup bilde os ind, at alting skal være lutter Morskab.“

Hvem tror De, der er ment med de nye Ansigter?

Frøken Eline Hansen var Repræsentant i Kvindernes Bygning, og jeg afløste hende i Fjor i Odder. Frøken Hansens Udtalelser paa Mødet der, kan jeg godt forstaa, og jeg troer, jeg stemmer overordentligt godt med Frk. Eline Hansen, men det var jo heller ikke det jeg skulde ind og undersøge, jeg skulde jo blot varetage Dansk Kvindesamfunds Interesser i Kvindernes Bygning, og mit Ord var, at jeg ikke vidste hvad jeg kunde gøre, men jeg skulde gøre det bedste, der stod i min Magt. Nu skriver den ærede Landbokvinde: „Frøken Eline Hansen stoler vi paa som en af os selv,“ med andre Ord hun har ikke Tillid til den Repræsentant, som de nu har i Kvindernes Bygning, da jeg muligvis kunde staa i Ledtog med dem og Pengene muligvis gik andre Steder hen end til Bestemmelsesstedet. — Hvad aarligt specificeret Regnskab angaar, saa vilde det være Vanvid at ofre Summer paa disse Tryksager eller paa at offentliggøre samme i Dagbladene (Det blev jo vedtaget ifjor i Odder ikke mere gratis at optage Meddelelser fra Kvindernes Bygning). Med et aarligt Regnskab maa jo menes Navn og Adresse og Beløb for hver Person, selv om Beløbet var aldrig saa ringe. Jeg vil hellere raade enhver som ikke stoler paa, at Pengene kommer i Bøgerne og i Kassen, at gaa op til Kassereren paa Kvindernes Bygnings Kon-

tor og bede om at se, at det Beløb staar opført, som de har indbetalt.

Indsamlingen varer kun 4 Aar; efter denne Slutning kan jeg forstaa, at der blev forlangt noget saadant, men aarligt, det synes jeg var forbunden med for store Udgifter. Landbokvinden forlanger ogsaa, at Bestyrelsen for Kvindernes Bygning skulde have rejst rundt i Provinserne og forklaret Landbokvinderne, hvad de vilde gøre ud af Kvindernes Bygning, mener den ærede Landbokvinde, at Pengene til disse Rejser maa tages af Kassen? for man kan da virkelig ikke forlange, at disse Damer selv skulde bekoste det; og tænk hvormange Byer der er i Danmark! mon den ærede Landbokvinde har tænkt rigtig over det?

Jeg er bange for, at hvis den undertegnede Landbokvinde skulde styre Pengesagerne, saa vilde hun have 75,000 Kr. i Udgifter og slet ingen Kassebeholdning, hvis hun da nogen sinde havde faaet samlet et saadant Beløb, hvad jeg iøvrigt stærkt betvivler. Jeg finder det mere rimeligt som det nu er, at der er traadt et Udvalg sammen, som skal spørge de forskellige Foreninger, hvad de ønsker, og at Bygningen ikke bliver bygget efter Kvindernes Bygnings Bestyrelses Mening, men at samtlige kvindelige Foreninger, som ønsker at bo der, faar et lille Ord med, og saa staar det jo frit for enhver Landbokvinde eller hendes Børn, at være Medlem af en af disse Foreninger og paa den Maade have Del i Kvindernes Bygning. —

Den ærede Landbokvinde skriver ligeledes, at Kvindernes Bygnings Bestyrelse ikke vælger blandt de ældre kendte Navne, ogsaa her ser vi modsat. Jeg synes at ingen Bestyrelse holder sig mere til sit Bekendtskab end netop denne; for saavidt jeg ved, har Kvindernes Bygnings Bestyrelse kun bestaaet af Barndomsveninder, og skiftevis er den ene efter den anden blevet Formand. Jeg har nu været Repræsentant i et helt Aar og Formandsposten er virkelig ikke tilbuddet mig, og jeg har ikke engang det Haab i Fremtiden, at den bliver mig tilbuddet; men derimod haaber jeg, at naar først der virkelig bliver en Kvindernes Bygning, at der saa vil foregaa et ærligt og reelt Valg af dem, som man ønsker til Bestyrelse, men der kan jo slet ikke være Tale om andet, end at de samtlige Kvindeforeningers Bestyrelser vil gøre deres Ret gældende. Kvindernes Bygnings Bestyrelse har selv sagt, at de ikke er nogen Forening, men kun en Institution som indsamlede Penge til Kvindernes Bygning, og derfor mener jeg, at vi absolut maa være dem Tak skyldig, og som Repræsentant for Dansk Kvindesamfund maa jeg udtale min Anerkendelse for det store Arbejde, naar jeg virkelig har Øje for, hvor meget der er udrettet. — Er der noget, jeg ikke synes om, er jeg aldrig bange for at udtale min Mening, men det kan godt være, at det ligger mere til mig at søge Folks gode Sider end deres Skrøbeligheder, og jeg har Gud ske Lov aldrig truffet noget Menneske, hos hvem jeg ikke har fundet noget godt, men det ligger ikke til mig at se trist og sort paa Livet og have Mistillid til alt og alle, men derfor maa den ærede Landbo-

kvinde ikke forveksle et let Sind med Letsindighed.

Hvad jeg maa lægge den ærede Landbokvinde paa Sinde, det er, at hun er paa Vildspor, hvis hun tror, at hun har Gaver til Samarbejde, for hvad jeg har læst af hende, mangler den Aand og Tone, som dertil er nødvendig, og kan absolut kun have den Virkning at skade Indsamlingen og splitte Medlemmerne. Ligesaa har hun en meget usund Opfattelse idet ikke at kunne lide at se nye Ansigter; men naar jeg rent ud skal sige min Mening, saa er det en Fejl, som jeg synes, der klæber ved Dansk Kvindesamfund, at Dørene ikke staar aabne for Ungdommen, der holdes formeget paa det man kalder vi og vore, og ses gnavent til enhver yngre, som tillader sig at have en lidt anden Mening (med de yngre mener jeg ikke alene yngre af Aar); se det er Synd, for derved faar Ungdommen ikke den Forstaaelse af, at Dansk Kvindesamfunds Grundlæggere og de Kvinder, som her har arbejdet i saa mange Aar, udelukkende er dem, som har aabnet Porten for hele Kvindesagen. De ved ikke, at før den Tid var det en Skam, at en Kvinde arbejdede for at tjene sit Brød, naar hun ikke var af ringere Stand; Ungdommen har ikke Forstaaelse af alt det Snerperi og Snobberi, som de er blevne fritagne for ved den sunde Udvikling, at Kvinden bliver betragtet som et rigtigt Menneske og har Lov til at uddanne sig til det, som hun har Interesse for, hvorved hun kan staa paa egne Ben, blive agtet og respekteret for sit Arbejde og ikke længere leve af Naadegaver. Dette har Dansk Kvindesamfund gjort i sin Ungdom og Kampen har ikke været forgæves. — Skal vi nu være enige om at tænke lidt paa Ungdommen, der skal frem og ikke være ked af at se nye Ansigter, men huske paa, at der nu er kommet en ny Generation som glemmer, at den Ligestillelse, som ovenstaaende Kvinder har gjort gældende ligeoverfor Mændene, det har ikke alene været i Rettigheder men ogsaa i Ansvar og Pligter. Nutildags taler Ungdommen mest om Rettigheder og Ligestillelse i Løn, men ikke hvad Uddannelse og Pligter angaar. Kvinderne har den Opfattelse, at ved 16 Aars Alderen saa er de Damer, men en Dreng er en Dreng, kun der, hvor der er Tale om Eksaminer, der er der Ligestillelse med Mændene. Vi er jo naaet langt frem, men vi maa videre endnu; før alle Kvinder kommer saa vidt, at med Kvindesagen forstaaes, at deres Uddannelse skal være lig Mændenes, og at alle Rettigheder maa hvile paa Pligter og Ansvar, og at man ikke har Lov til at kaste Ringeagt paa Nogens eller noget Arbejde, enten det udføres af fine Damer eller af tarvelige Kvinder, før har vi ikke naaet Maalet.

Min Skrivelse blev lidt lang, men da De nu har Ferie, saa gør det vel ikke noget. Giv mig nu et ordentligt Svar saa haaber jeg at jeg altid kan blive Deres hengivne

Caroline Hansen.

men de udgør tillige et Samfund af Væsner, der er forenede i en fælles Tanke: „Og alle Vegne, hvor to eller tre er forsamlede i mit Navn, vil jeg være midt iblandt dem.“ Kan de bringes til at underkaste sig de eneste naturlige Love, dem, der er udlavede fra Naturen selv, vil de hverken knurre eller gøre Oprør; skal de give efter for Lærers utidige Mynighed, vil de hverken anerkende hans Klokke, hans Timeseddel eller hans Skoleregler.

Hvor ofte har jeg ikke været Vidne til et Slagsmaal mellem Børn! Læreren kaster sig mellem dem for at skille dem ad, og begge Fjenderne ser skævt til hinanden, ude af Stand til at lægge Baand paa sig selv, endog i en frygtet Lærers Nærværelse; det ender med, at de paa ny styrter sig over hinanden med endnu større Voldsomhed end før. Hvor ofte har jeg ikke i Løbet af den samme Dag set Kirachka kaste sig med sammenbidte Tænder over Taraska, trække ham i

Haaret og vælte ham om paa Jorden; det ser ud, som om han vil skamskænde sin Fjende, maaske myrde ham. Men der er ikke gaaet et Minut, før Taraska leende gør rigeligt Gengæld lige overfor Kirachka, og efter fem Minutters Forløb sidder de Side om Side som de bedste Venner af Verden.

For kort Tid siden kom to Drengene op at slaas efter Timen; den ene var en flink Matematiker, omtrent 9 Aar gammel og Elev i anden Klasse, den anden var en lille Fyr med sorte Øjne og tætklippet Haar, klog men hævn-gerrig; han hed Kisska. Kisska tog fat i Matematikerens lange, krøllede Haar og stødte hans Hoved op imod Muren, medens Matematikeren forgæves anstrengte sig for at faa fat i Kisskas Svinebørster. Kisskas sorte Øjne skinnede triumferende, medens Matematikeren næppe kunde holde sine Taarer tilbage.

„Naa! Naa! Hvad er der? hvad er der?“ sagde han.

Det var tydeligt at se, at det gjorde ondt, og han anstrengte sig for at være tapper. Dette varede temmelig længe, og jeg kunde ikke bestemme mig til, hvad jeg skulde gøre.

„De slaas! de slaas!“ raabte de andre Børn og flokkede sig om dem. De smaa lo; men de store saa alvorligt paa dem, uden dog at prøve paa at skille dem ad. Disse Blik og denne Tavshed var ikke sildt paa Kisska; det gik op for ham, at det, han havde for, ikke var rigtigt; han begyndte at smile, og lidt efter lidt slap han sit Tag i Matematikerens Haar. Denne rev sig løs, stødte til Kisska, saa han slog Nakken mod Muren, og gik veltilfreds sin Vej. Den lille gav sig til at græde, styrtede sig efter sin Fjende og baskede ham af al sin Kraft uden paa Pelsen, men uden at gøre ham Fortræd. Matematikeren vilde slaas igen; men i det samme lød der et misbilligende Raab:

„Se, hvor han overfalder en lille

Dreng!“ udbød Tilskuerne. „Løb din Vej, Kisska!“

Dermed endte den Sag uden at efterlade andet Spor, bilder jeg mig ind, end en uklar Forestilling om, at det er ubehageligt at slaas; thi det gør ondt. Man maa i dette Tilfælde lægge Mærke til, at Retfærdighedsfølelsen blev fremkaldt af de andre Børn; men hvor mange lignende Tilfælde ender — man forstaar ikke, i Kraft af hvilke Love — paa en saadan Maade, at de tilfredsstiller begge Parter! Hvor vilkaarlige og uretfærdige er ikke i Sammenligning hermed alle de Midler, som anvendes ved slige Lejligheder.

„I har begge to Uret! Paa Knæ med jer!“ siger Læreren.

Og han har ikke Ret; thi der er kun en, der har Uret, kun en Skyldig, som triumferende lægger sig paa Knæ, idet han tygger Drøv paa sin Ondskabsfuldhed, medens den uskyldige faar dobbelt Straf.

Eller: